

[Glistrup]

bejdsløshedsunderstøttelseslovgivningen. Når han så har en snes forskellige punkter, udarbejder han et stort, samlet forslag, som han simpelt hen bare kører frem med til folketinget, og så ved han så nogenlunde, at man i arbejdsmarkedsudvalget er rare og flinke nok til ikke at gøre det, der burde være et parlaments svar på en sådan uanstændig gang bunkebryllup, for ikke at bruge værre sammenligninger, nemlig at man opdelte det i forskellige forslag og tog stilling til hvert enkelt for sig. Det sker rent faktisk ikke, og så er der tilstrækkelig mange partier, der er bløde nok i koderne til, at de trods alt siger, der alligevel er mest godt i det forslag, og så får arbejdsministeren den snes stemmer, han mangler i at have et flertal. Skulle det endelig gå galt, sætter man det op i en spids på et enkelt af de 20 punkter, og så giver ministeren sig 30 pct. og siger: nu har jeg skam ofret mig, hvorved resultatet altså bliver, at han får 19,7 punkter af sine 20 igennem. Så føler centrum-demokraterne, eller hvem det nu er, der forærer ham de stemmer, han mangler, at nu har de opnået at få en tilsyneladende ganske gevaldig sejr. De har måske også opnået forholdsvis meget på det ene punkt, de har ført forligsforhandlinger med ministeren om, men så har ministeren altså ganske stilfærdigt fået alle sine andre ting igennem. Sådan vil det nok også gå denne gang, så jeg tror, at vi stort set kan gratulere ministeren allerede her ved første behandling til, at han inden grundlovsdag såmænd også stort set har fået dette lovforslag gennemført.

Det kan selvfølgelig være lykkeligt, at man kan gratulere ministeren, men så er problemet unægtelig, om man også kan gratulere Danmark for det, og dér må vi ret beset indrømme, at fordi arbejdsministeren finder et eller andet forslag fornuftigt, er det da ikke grangiveligt sikkert, at det et tåbeligt; det kunne da også godt være – teoretisk, og i og for sig forekommer det da også i praksis – at det, som ministeren går ind for, også er noget, som gavner landet, og vi må virkelig være enige med ministeren i, at der er mange gange tyve punkter, hvor den nuværende arbejdsløshedsstøttelovgivning, som jo stammer fra en tid med en helt, helt anden struktur på arbejdsmarkedet med helt andre forhold, i allerhøjeste grad trænger til at blive gået efter og gået igennem. Et af de punkter, der er så fortvivlende ved det, er, at loven i det så-

kaldte hellige organisationsdemokratis navn indeholder så uendelig mange bemyndigelser til landsarbejdsnævn, arbejdsdirektorat, arbejdsministerium, arbejdsformidling, og hvem der nu ellers kan være tale om, og det er jo bestemt ikke blevet mindre med den slags uigennemskuelig lovgivning og bliver det heller ikke, når man gennemfører disse regler.

Der er, når vi ser på de ting, der findes i dette forslag, problemer også i det, der er blevet rost af de foregående ordførere, som dette, at man nu skal til at finde mindst 200 mill. kr., hvor der sker fejlagtige dagpengeudbetalinger, for modstykket er jo unægtelig, at vi skal forøge beskæftigelsen i Danmark med en bunke flere blanketter. Jeg kan godt se, at ministeren ikke forlanger flere oplysninger fra virksomhederne end dem, der er hjemmel til i forvejen, men der er jo unægtelig mange flere, der nu får adgang til at kræve disse oplysninger.

Så er der de problemer, som man har været inde på, nemlig at man nu skal indbetale tolv gange om året. Ministeren skriver så smukt hele vejen igennem, at det er en forenkling, når man skal indbetale tolv gange i stedet for én gang, og at det, at man får nogle flere arbejdsgivere ind i systemet, er en forenkling, altså at man ophæver nogle undtagelser i begrænsningen af, hvilke arbejdsgivere der skal indberette. Det lyder så lindt og smukt hele vejen igennem, men vi har jo unægtelig erfaring for, at man skal passe på, og derfor vil vi i fremskridtspartiet gå til udvalgsarbejdet i denne sag under devisen: stil dig ej så hellig an, for vi kender dig jo, Sven-demand!

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det lovforslag, vi her behandler, viser os jo klart, at arbejdsløshed er blevet noget, man regner med at vi skal leve med måske for altid. Dette være sagt med henblik på, at vi nu skal til at opbygge et nyt EDB-system ved siden af det, vi allerede har.

I stedet for at arbejde med en beskæftigelsesplan og se at få den gjort færdig får vi nu oven i de millionbesparelser, der allerede er vedtaget af et flertal herinde i februar, nye besparelsesforslag, og det viser klart noget om, hvad man prioriterer højest.